

Amélie Nothomb

Unisex

Traducere din franceză de
Claudiu Constantinescu

TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Carmen Botoșaru

Design copertă: Faber Studio
Foto copertă: Unsplash / © Aiony Haust

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Răzvan Nasea

Corectură:
Roxana Nacu
Carmen Eberhat

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NOTHOMB, AMÉLIE

Unisex / Amelie Nothomb ; trad. din franceză de Claudiu
Constantinescu. - București : Editura Trei, 2019

ISBN 978-606-40-0666-0

I. Constantinescu, Claudiu (trad.)
821.133.1

Titlul original: Les prénoms épicènes
Autor: Amélie Nothomb

Copyright © Éditions Albin Michel, 2018

Copyright © Editura Trei, 2019
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-0666-0

El nu se dezmâniază.

A se dezmânia e acel verb care nu îngăduie decât negația. Nu veți citi niciodată că cineva se dezmâniază. De ce? Fiindcă mânia e ceva prețios, care te apără de disperare.

Cu trei ore în urmă, nu exista pe lume cineva mai fericit ca el.

— Tu ești cea mai frumoasă. Din pricina ta, toate celelalte sunt urâte. Ba nu. Din pricina ta, celelalte femei nici nu există.

— Va trebui totuși să te obișnuiești.

— De cinci ani facem dragoste și niciodată nu ne-a ieșit atât de bine. Ai mai pomenit așa ceva?

— Nu.

— Te cheamă Regina. La început, numele tău mă îngrozea. Acum, n-aș putea suporta

să te cheme altfel. Regina, ți se potrivește perfect. Mai stai un pic în brațele mele, iubito.

— Nu pot.

— Unde te duci?

— Mă duc să mă mărit.

— Foarte amuzant!

— Nu e glumă. În două zile, mă căsătoresc cu Jean-Louis.

— Ce vorbă-i asta?

— Jean-Louis. Îl știi.

— Eu sunt cel pe care-l iubești. Eu sunt cel cu care vrei să te măriți.

— Când s-au căsătorit ai mei, se iubeau la nebunie. Au avut o viață mediocră. Acum, maică-mea e un fel de bonă a lui taică-meu. Prea puțin pentru mine.

— Cu mine, n-o să ai o viață mediocră.

— Suntem împreună de cinci ani. În afară de amor, n-ai făcut nimic.

— Nu te-ai plâns până acum.

— Nu fi vulgar! Jean-Louis o să fie numărul doi într-o mare companie de electronice. Mă ia cu el la Paris.

— Paris!

— Da, Paris. Excelența, viața adevărată. Chestiile la care am visat dintotdeauna.

De câte ori să-ți mai spun că vreau să plec din cătunul ăsta?

— N-am decât douăzeci și cinci de ani.

— Eu am deja douăzeci și cinci de ani.

Nu mai pot să aștept.

— Jean-Louis știe de existența mea?

— Cum să nu știe?

— Și nu-l deranjează?

— E de domeniul trecutului.

— De domeniul trecutului! Acum o jumătate de oră, făceam dragoste ca niște zei!

— A fost ultima oară.

Regina s-a îmbrăcat în tăcere.

— Nu se poate, iubita mea. Spune-mi că e un coșmar oribil, o glumă odioasă, o provocare.

— E adevărul. Adio!

Odată rămas singur, alege mânia. Pentru a și-o alimenta, hotărăște să se răzbune. Omorând-o pe Regina? Sigur că nu. Treaba asta s-ar întoarce împotriva lui.

În primul rând, vrea ca Regina să sufere. Să sufere așa cum suferă și el.

El nu se va dezmânia niciodată.

Pe terasa cafenelei sale preferate, Dominique savura acea după-amiază de sâmbătă. Îi plăcea soarele acela de septembrie care o încălzea fără s-o ardă.

Secretară într-o firmă de import-export, era foarte mândră de munca ei. Tatăl său era marinar pe un vas de pescuit, mama sa era casnică. „Ești o femeie independentă, draga mea, bravo!“ îi spusese aceasta.

La douăzeci și cinci de ani, privea spre viitor cu încredere. Prețuia celibatul. Iubirea avea să apară și ea, la momentul potrivit. Când vedea pe câte unele dintre prietenele sale căsătorite și devenite mame, se bucura că nu făcuse ca ele. Măritată, ce soartă sinistră!

Nu și-a dat seama că un bărbat, de la masa vecină, se uita fix la ea.

— Bună ziua, domnișoară. Pot să vă ofer ceva de băut?

N-a știut ce să răspundă. El a luat asta drept consimțire și s-a așezat în fața ei.

— Băiete! Șampanie!

— Două cupe?

— O sticlă. Din cea bună.

Chelnerul a adus o sticlă de Deutz și a umplut două pahare.

— Sărbătoriți ceva? întrebă tânăra.

— Întâlnirea noastră.

Au ciocnit. Dominique nu băuse niciodată o șampanie mai de soi și s-a emoționat când a simțit cât de bună e.

— Cum vă cheamă?

— Claude. Și pe dumneavoastră?

I-a spus că o chema Dominique și că de cinci ani lucra ca secretară la Terrage. Apoi a tăcut, pentru că el nu părea s-o asculte.

— Cu ce vă ocupați? întrebă ea în cele din urmă.

— Mă duc la Paris ca să înființez o firmă, spuse el pe tonul evaziv al unuia care nu vrea să piardă vremea cu un asemenea subiect.

Bărbatul acela o speria un pic, nu știa nici ea de ce. S-a calmat zicându-și că, la

urma urmelor, el o abordase. Ce conta dacă-l dezamăgea?

— Sunteți încântătoare, Dominique!

Tânăra s-a înecat cu gura de șampanie pe care o sorbise.

— Și mai mult ca sigur că nu sunt primul care vă spune lucrul ăsta.

Ba da, era. Până atunci, numai mai-că-sa îi mai zisese așa ceva, iar ea o luase ca pe o vorbă pe care o spun de obicei mamele.

— Nu știu ce să vă spun, domnule.

— Spuneți-mi Claude. Suntem de aceeași vârstă.

— Eu nu mă pricep la înființat firme.

— Nu vă mai bateți capul cu astfel de fleacuri. Aș vrea să ne mai vedem.

Bărbatul i-a cerut insistent numărul de telefon. Ea i l-a dat până la urmă, fără tragere de inimă, și s-a ridicat rapid de pe scaun pentru a-și ascunde stânjeneala.

* * *

Dacă ar fi fost o fată normală, și-ar fi sunat o prietenă și i-ar fi povestit toată pățania. Dar în ea era întotdeauna o jenă pe care nu și-o putea explica. Vorbea atât

de puțin despre treaba asta, încât nici nu știa cum s-o numească: era vorba de un complex.

Știa că nu toate tinerele suferă de așa ceva. La muncă, avea numai colege impetuoase, obișnuite cu gargara seducătoarelor. Ei însă nimeni nu-i spunea astfel de lucruri, iar ea trăsesese concluzia că nu era deloc drăguță. În realitate, dacă nimeni nu-i făcea avansuri, era pentru că lumea îi simțea problema.

Bărbatul acela — Claude, ar trebui să se obișnuiască — n-o simțise. Dominique și-a luat inima în dinți și s-a dus să se uite în oglindă. „Încântătoare“, spusese el. Ce văzuse oare la ea?

A stat și s-a gândit. Un tip care înființează firme n-are niciun motiv să mintă o secretară obscură. Tipul nu se purtase ca un bărbat aflat în căutarea unei aventuri de-o noapte. „Să așteptăm mai întâi să mă sune“, își zise ea.

A trecut o săptămână. *Ar fi trebuit să-mi dau seama că era o prostie. Bine că n-am vorbit cu nimeni despre povestea asta.*

* * *

— Alo, bună seara, aș putea vorbi cu Dominique, vă rog?

— Eu sunt.

— Ce mai faceți? Sunt Claude.

— Credeam că m-ați uitat.

— Nu sunteți genul de persoană care să poată fi uitată. Iertați-mă că am întârziat atâta până să vă sun. A trebuit să mă duc la Paris să aranjez câteva chestii esențiale pentru firmă. Sunteți liberă diseară?

* * *

La restaurant, a comandat el și pentru ea. Ea s-a mirat că lucrul acesta a făcut-o să simtă o oarecare plăcere — pe lângă o mare ușurare, căci se temea că ea ar fi putut alege mâncăruri nerafinate.

— Cum se numește firma dumneavoastră? îl întrebă ea.

— E, de fapt, filiala pariziană a firmei Terrage. O chestie de import-export.

Ea începu să râdă.

— Știam eu că data trecută nu mă ascultați, altfel v-ați fi dat seama de coincidență. Acolo lucrez și eu.

— La Terrage? Incredibil!

Ea l-a întrebat cum îi cheamă pe colaboratorii lui. El i-a spus că singurul om cu care discută e președintele-director general. Tânăra a simțit atunci cum complexul ei îi taie respirația și a schimbat subiectul:

— Vă place Parisul?

— Mereu mi-am dorit să trăiesc acolo. E atâta energie în locul ăla!

— Eu n-am fost niciodată.

— O să vă placă mult.

— E musai să ajung și eu cândva.

— Când o să vă măritați cu mine, n-o să mai aveți încotro și o să locuiți acolo.

Ea lăsă tacâmurile din mână, trase aer în piept și zise:

— Nu-mi place când cineva râde de mine.

— Sunt foarte serios. Dominique, vreți să fiți soția mea?

— Nu știți nimic despre mine.

— De cum v-am văzut, am știut că sunteți cea pe care o caut.

— Câtor femei le-ați mai făcut numărul ăsta?

— Sunteți prima.

Tănăra s-a ridicat în picioare tremurând.

— Nu mă simt bine. Mă duc acasă.

- Dar n-ați mâncat nimic.
— Nu mi-e foame.
Bărbatul a însoțit-o până în stradă.
— Pot să vă conduc?
— N-are niciun rost. Dar mulțumesc pentru invitație.

Tânăra a plecat cu pași rapizi și, spre ușurarea ei, a văzut că bărbatul n-o urmărea. Ce era cu omul ăsta? Trebuia oare să fii atins de demență ca să te porți așa?

Aerul proaspăt i-a risipit încordarea. A simțit bucuria vânatului victorios, iar de cum a ajuns acasă, s-a culcat și a dormit neînțoarsă.

* * *

- A doua zi dimineața, a sunat telefonul.
— Dominique? M-am purtat ca un necioplit. Ce să fac ca să mă iertați?
— Să mă lăsați în pace.
— Înțeleg. Vă dau numărul meu de telefon. Ca să mă sunați dumneavoastră, dacă simțiți vreodată nevoia.

I-a dictat numărul, iar ea și l-a notat, hotărâtă să nu-l folosească niciodată.

* * *

În fiecare duminică, Dominique se ducea să ia prânzul la părinții săi. Pe drum, s-a oprit la patiserie și a cumpărat un Paris-Brest¹.

Masa a decurs fără probleme. Copil unic, Dominique moștenise un pic de conversație de la tatăl său și ceva din calmul maică-sii. Aceasta din urmă se uita însă lung la chipul fiicei sale.

— Ce e, mamă?

— Nu știu. Văd că ți se întâmplă ceva important.

— Nu mă mai privi așa, te rog frumos.

După-amiază, în timpul plimbării, n-au vorbit mai mult. Dar Dominique simțea că maică-sa avea dreptate. Peisajul din jur o impresiona mult mai puternic, de parcă atunci îl descoperea. Oamenii care treceau pe lângă ei o măsurau din priviri într-un mod ciudat.

— Ce frumoasă s-a făcut fiica dumnea-voastră! le spuse o doamnă părinților săi.

Pentru prima dată, Dominique își zise în gând că ar pleca bucuroasă din acel oraș.

Când s-a întors acasă, a făcut o baie ca să se liniștească. A rezistat până seara,

¹ Prăjitură în formă de colac, cu aluat de choux-à-la-crème și cremă de patiserie cu nuci sau migdale pralinate. (N.t.)

iar apoi, spre rușinea ei, a format numărul lui Claude. Acesta a răspuns de la primul țârâit, de parcă ar fi stat lângă telefon toată ziua.

— Am sperat din tot sufletul c-o să mă sunați.

— Nu știu de ce-am făcut-o. Mă faceți să mă simt aiurea. Vă mișcați mult prea repede. Nu știu mai nimic despre dumneavoastră.

— Așa e! Sunt foarte repezit, e o chestie insuportabilă. Nu m-am mai purtat niciodată așa, nici nu-mi stă în fire.

S-au întâlnit din nou, la un pahar. Claude a fost amuzant și drăguț. Dominique și-a zis că l-a judecat greșit. Era un băiat cât se poate de plăcut.

* * *

În fiecare seară, el îi dădea întâlnire într-un alt loc. Tânăra și-a dat seama că aștepta cu plăcere acel moment. Sâmbăta următoare, a sunat-o pe maică-sa și a întrebat-o dacă putea să vină cu cineva duminică, la prânz.

— Bineînțeles, îi răspunse aceasta, ascunzându-și emoția.

După-amiază, Dominique l-a anunțat pe Claude că ai ei îl invitau la masă a doua zi. Tânărul s-a arătat nespus de entuziasmat și i-a mulțumit.

— Pot să-ți spun tu, de-acum încolo?

— Da, e mai firesc așa, căzu ea de acord.

* * *

Tânăra s-a dus ceva mai devreme la părinții ei, ca să-i ajute. Claude a ajuns la 12 și jumătate, cu un splendid buchet de flori. Dominique l-a luat să-l pună într-o vază, în vreme ce invitatul se instala în salon. Când s-a întors și l-a văzut pe Claude, a știut că bătălia era câștigată.

Tânărul conversa plin de farmec și de naturalețe, a acordat mâncărilor onorurile cuvenite, s-a oprit de mai multe ori pentru a o privi visător pe Dominique, a complimentat-o cu decență pe stăpâna casei, iar după cafea s-a retras.

Seara, pentru prima dată, tatăl îi dădu telefon fiicei:

— Băiatul ăsta e perfect. Mă bucur sincer pentru tine.

— Mersi, tată.

— Ți-o dau pe maică-ta.

— Ce faci, mamă?

— Claude e minunat, scumpo. Te iubește. E băiat serios. Și-i frumos.

Acest ultim comentariu o miră pe Dominique. În primul rând, pentru că maică-sa nu spunea niciodată asemenea lucruri. Apoi, pentru că ea nici nu-și pusese această problemă. Chiar era frumos Claude? S-a concentrat din răspuseri ca să-și dea seama și a recunoscut, în cele din urmă, că da. Era oare atât de indiferentă la frumusețe, de nici n-o observase pe-a lui Claude? Ce-o împiedicase oare s-o remarce?

A trecut în revistă vagile sale flirturi de până atunci și tot n-a înțeles. Felul ei de-a fi, din momentele alea, n-avea nicio legătură cu ființa timorată care devenise între timp. Ce nu-i convenea la acest bărbat? Nici de cei dinainte nu fusese îndrăgostită, iar asta n-o deranjase.

Da, numai că, acum, lucrul ăsta chiar era normal s-o deranjeze. Claude voia s-o ia de nevastă, o iubea. Avea toate calitățile la care ea visase, și totuși, în prezența lui, ea se simțea mereu neliniștită.

Cu cine putea oare să discute despre asta? Niciodată nu li se confesase

prietenelor ei despre astfel de lucruri, i-ar fi fost imposibil s-o facă. Avea vreun sens să-și deschidă sufletul tocmai în fața prădătorului?

— Alo, Claude?

— Draga mea, tocmai voiam să te sun. Părinții tăi sunt adorabili.

— Le place foarte mult de tine.

— Serios? Mă bucur!

— Mama zice că ești frumos.

Bărbatul izbucni în râs.

— Mama ta e foarte indulgentă.

— Claude...

— Da? Ce este?

Blocaj. Cuvintele i se înțepeniseră în fundul gâtului.

— S-a întâmplat ceva, Dominique?

Când și-a auzit numele rostit de acea voce, i s-a făcut și mai frică.

— Vrei să vin la tine?

— Nu.

— Păcat! Mâine dimineață plec la Paris. N-o să ne vedem toată săptămâna.

— Te duci cu treburi?

— Da, am de rezolvat niște chestiuni importante. O să-mi fie dor de tine.

A fost drăguț și înțelegător. Când a închis telefonul, ea a început să plângă.

Oare era nebună fiindcă avea rețineri față de un băiat atât de amabil? În același timp însă, a trebuit să recunoască în sinea ei că acea săptămână de despărțire o liniștea. Avea să poată respira și ea un pic.

* * *

Duminica următoare, părinții ei au întrebat-o ce mai făcea Claude. Ea le-a răspuns înșirând toate banalitățile care se cuveneau spuse.

Când au ieșit la plimbare, s-a apropiat de maică-sa și, cu prețul unui uriaș efort de voință, se încumetă să-i spună:

— Mamă, eu nu sunt îndrăgostită de omul ăsta.

— Ce înseamnă, în fond, să fii îndrăgostită?

— Nu știu. Tu nu erai îndrăgostită de tata?

— Ba da. Dar nu-mi făceam atâtea probleme ca tine, fata mea.

— Crezi că-mi fac prea multe probleme?

— Da.

— Totuși, tu n-a trebuit să pleci din orașul tău. Claude vrea să mă mut cu el la Paris. Ce zici de asta?